

....Σὰν ἀλήθεια καὶ σὰν ψέμμα...
 Στὰ βάζα ντάλιες κατακόκκινες σὰν αἷμα.
 Τὶ βραδνὰ ἡδονικὴ! Ὅλο τ' ἀοῆμι
 τοῦ φεγγαριοῦ ἐθ' ἔλωνε τὰ μάτια καὶ τὴ μνήμη.
 Τὸ κόκκινο ἀμπαζούρ τοῦ λικέρ τὰ δάκρυα
 καὶ τὸ γραμμόφωνο-ἀπαλά-ἐκεῖ στὴν ἄκρη
 ἔπαιξε σὲ βιολὶ τοῦ Σοῦμαν τὴ σονάτα.
 Νά! ἔλα τὰ ὄνειρα, τὰ γλέντια, πίσω.. νάτα,
 σὰν πεταλοῦδες κουρασμένες στὸ κεφάλι
 τὸ μεθυσμένο ἀπὸ ποίηση κ' ἐρωτοζάλη...
 Τὶ σιωπὴ στὴ νύχτα ἔξω! Ἄκους μόνα
 τὰ πάθη καὶ τοῦ γραμμοφώνου τὴ βελόνα.
 Τὰ δάχτυλα γυροῦν τὴν πρίζα. Ἔχει σβύσει
 τὸ φῶς, σὰν νά θελε ἐλεύθερη ν' ἀφήσῃ
 τὴν ὁρμὴ τῆς ἐρωτοφιλίας, πὸν μὲ τὸ κομπολοῖ
 στὸ χέρι, μετρᾷ τὸ χρόνο στὸ ρολοῖ
 μὲ φιλιὰ, μὲ χάδια,....
 Ἔνα ἀπὸ τὰ μοναδικὰ τὰ βράδνα
 πὸν τῆς φιλίας τῆς σεμνῆς
 τὰ χεῖλη, σίμωσαν τὴν Πηγὴ τῆς Ἑδοῦης...

Ἀθήνα 6.2.1930

ΣΥΛΒΙΟΣ

ΟΔΥΝΗ

Φίνο, λευκὸ τριαντάφυλλο — πρόφτασε, δρᾷξε, κόψε! —
 φίνο λευκὸ τριαντάφυλλο μοιάζει ἢ ψυχὴ μου ἀπόψε...

Ἀπόψε, τοῦ βραδιοῦ ἢ ζωῆ — μιὰ γοητεία θλιμμένη —
 μὲς στὴν ψυχὴ μου ἐφύσησε κ' ἢ γοητεία μοῦ μένει —
 Μιὰ γοητεία θλιμμένη..

Πρὸ ὀλίγον ἀκόμα κάτω ἀπ' τὸ εἰρηνικὸ Φεγγάρι,
 μὲν ὄψη ἀβροὴ κ' εὐγενικὴ τὸ καθετὶ εἶχε πάρεϊ —
 Κάτω ἀπὸ τὸ Φεγγάρι..

Καὶ νά, τώρα, ὁ γαλανὸς Οὐρανὸς τῆ Γῆ ὅπου ραίνει
μέ μαραμμένα, γαλανὰ λουλούδια καὶ χλωμαίνει —
Χλωμαίνει, ὅσο ραίνει..

Τὸν γκριζο ἀγέρα τοῦ βραδιοῦ κάποιου, βαθειὰ πληγμένου,
κρυφὸ δονεῖ παράπονο κι' ἐνὸς λυγμοῦ πνιγμένου—
Κάποιου, βαθειὰ πληγμένου..

(Ἔνας γλυκὺς ἀπελπισμὸς καὶ μιὰ ὑπερτάτη ὀδύνη.
Μ' ἀπόψε, λές, μαραίνεται κάθε ζωὴ καὶ σβύνει,
σὲ μιὰ ὑπερτάτη ὀδύνη.)

Κλίνει ἡ ψυχὴ, λιποψυχεῖ. . Χλωμὴ λαμπάδα, λυώνει. .
Ἄρια-ἄρια κι' ὅπου βρεθεῖ, μιὰ-μιὰ ἀδερφή καὶ μόνη,
χλωμὴ λαμπάδα, λυώνει.)

Φίνο, λευκὸ Τριαντάφυλλο μοιάζει ἡ ψυχὴ μου ἀπόψε..
Φίνο, λευκὸ Τριαντάφυλλο — Πρόφτασε, δράξε, κόψε! —
Μοιάζει ἡ ψυχὴ μου ἀπόψε..

ΚΥΚΛΟΙ

Κάποια χώρα τρεμοφέγγει κ' εἶναι πάντα ὠχρή.
Ἔτσι βαρειά, κρύα, ἄλλη δὲν πενθεῖ.
Ἐκεῖ μήτε χόρτο μήτε ἀνθάκι ἀνοῖ.

Κι' ἕνας ἄσπρος ἥλιος ἀπὸ πάνω, νὰ φυλάει σκοπὸς.
Καὶ προσμένουν ὄλα-ὄλα κάποιο φῶς. .
Κ' εἶν' ὁ ἄσπρος ἥλιος, ἄγρυπνος φρουρός!

Κι' ὄλα γέροντα, πέφτουν σκυθρωπὰ καὶ μαραμμένα.
— Μοιάζουν τὰ λουλούδια ἔτσι τ' ἀνοιγμένα.
— Μὲ τοὺς πόθους μοιάζουν, μ' ὄνειρα χαμένα..

Κι' ἕνα δαχτυλίδι σφιχτοδένει — τρόμος — κι' ὄλα κλεῖ.
Κι' ὡς τὸ πρᾶγμα ἀπ' τὴν ψυχὴ, μήτε κὰν κινεῖ,
κ' ἴσια μιὰ γραμμὴ, χώρια τὸ καθέν' ἄλγεῖ.

Καὶ λευκοὶ ὡς ἐκεῖ φτάνουν ἕνα πλῆθος στεναγμοί.
Ἔνας μακρὸς βόμβος πὸν γιὰ μιὰ στιγμή,
ἄπλα σ' ἄπλα φθίνει — μιὰ στιγμή — καὶ σβεῖ.

Καὶ ἀνθρώποι ὠχροὶ σὰ στήθια μὲ καρδιὲς μεγάλες.

— Κι' εἶναι πὺν δὲν ἔχει ὁμοιες χώρες ἄλλες.

— Ὅμοιες ἄλλες μῆτε καὶ σὰν ἀδερφάδες. .

Κι' οὔτε — εἶναι ὁ πόνος κεῖ μεγάλος — κανεῖς κλαίει.

Καὶ κανένας μῆτε, τίποτα δὲ λέει,

κι' ὄλ' ἢ πολιτεία σὴ σιγῇ της πλέει. .

Κι' ὅμοια βαρειά, ἔτσι καμμιὰν ἄλλη, κρύα δὲν πενθεῖ.

Μ' ἕναν ὠχρὸν ἥλιο — τίποτα οὔτ' ἀνθεῖ —

κάποια χώρα φέγγει κ' εἶναι πάντα ὠχρή. . .

ΕΝΑ ΒΡΑΔΙ

Ἔνα βράδι γίναν κάτι πράγματα !

Κάτι πράγματα πὺν ἦταν βαρειά κι' ἀλλόκοτα.

Νὰ ἔτσι πὺν τὸ πυχτὸ σκοτάδι ἐπλάκωνε,

κι' ἀνάσαιε τὸ πυκνὸ δάσος.

Ἦταν ὅλα, ὅλα μυστηριώδικα.

Κάτι θὰ γινότανε μέσα τους,

γιατὶ ὅλα σωπαίνανε καὶ τίποτα

ἀπὸ πουνθενὰ δὲ σάλευε. . .

Τίποτα κανεῖς, κανεῖς δὲ μάντενε.

Μῆτε συμπόνας βλέμα μάντενε,

οὔτ' ἕναν πόθο μάντενε,

οὔτ' ἕνα φῶς Ἰλαρό. . .

Ἦταν ὅλα, δυνατά, κ' ἤσυχχα.

Ἐάφνου, . . Κανεῖς δὲν ξέρει τί γίνηκε.

Ἔνα τὶ ψηλό, παράκοσμο, ἦταν

ἕνα ΤΙ, ἕνα ΤΙ. .

Οὔτ' ἕνας κρυφὸς θόρυβος.

οὔτ' ὄργασμοῦ κραυγῇ

οὔτ' ἤσυχίας μίλημα

κι' οὔτε κὰν στόνου γλύκα.

Νά, ἔτσι σὰ νάχε κάμει σ' ὄλ' αὐτά,

τὴν παρουσία του ὁ Θεός !

Γιατὶ κάτι σὰν τρόμο καὶ παράπονο

μάντενε κανεῖς σὴ σιωπῇ. . .

Κ' ἦταν πούγινε μόνο μιὰ στιγμή.
Ἐν' ἀπαλὸ κ' ἡμερο τῆς ζωῆς σβύσιμο.
Τῶν ματιῶν ἐν' ἀνοιγόκλειμα.
Τῆς καρδιάς ἕνας χτύπος.

Ἐνας ἄντρας, σκύφτει, καὶ κλαίει.

Κάποιος ποιητῆς πὸν δὲν τὸν νοιώθουνε
πὸν μιλάει καὶ σκέφτεται βαρειά,
κι' ὅλο πίκρα δίνει ὅτι γράφει καὶ σκέφτεται
στὰ γλυκά, τὰ προᾶ, τ' ἀνίδεα παιδιά..

Ἐνας ποιητῆς πὸν ὀνειρεύεται.
Μιὰ παρθένα πὸν ποθεῖ τὸν Ἥλιο.
Μιὰ μητέρα πὸν μιλάει γιὰ Ἐρωτα.
Κι' ἕνας νέος πὸν μιλάει γιὰ τὴ Ζωή.

Ποιὸς τὰ ξέρει αὐτὰ πῶς ἔγιναν ;
Ποιὸς μπορεῖ νὰ πεῖ τὴ νύχτα τί ἔγινε ;
Πᾶνε Σβύσαν.. Κ' ἦταν κάτι πράγματα !
Κάτι πράγματα ἀλλόκοτα, βαρειά.

ΓΕΩΡΓ. Ι. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ
ΑΘΗΝΑ

ΧΙΝΟΠΩΡΙΑΤΙΚΑ

1

Κίτρινα φύλλα τῶν δεινδρῶν πεσμένα μέσα σιὸ νερὸ
Πὸν ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς βραγιὲς περνώντας ἀργορέει,
Ἀπόψε ἐκστατικὸς ἐδῶ στέκουνται κι' ὅλο σᾶς θωρῶ
Γιατὶ ἡ καρδιά μου τὸ ζητᾶ πὸν σᾶς κυτῖει καὶ κλαίει.

2

Τὶ κι' ἂν δὲν γνώρισα ποτὲς τὴ φύση, ὡς σὲ ξανάδα χτὲς
Ἀπ' τὸν καιρὸ πὸν μόνη ἐσὲ σ' εἶχα τρελλὰ ἀγαπήσει,
Στὰ μάτια σου εἶδα ὀρμητικὲς τὶς προῶτες-προῶτες τὶς βροχὲς
Καὶ στὰ μαλιά σου τοῦ χινόπωρου τὴ φύση.

3

Καὶ τώρα ράντισε το πιά τὸ κρῦο μου μέτωπο, ὦ βροχὴ
Ἀφοῦ τὰ δάκρυα γιὰ αὐτὸ κάθε μου ὥραίας στερέψανε
Καὶ μόλις πάψεις, ἄσε με πᾶς σιὴν πλακόστρωτη μου αὐλὴ
Μὲ τὰ φυλλάκια νὰ καθρεφιστῶ πὸν ρέψανε